

ИНТЕРВЈУ ИНСПИРИРАНО ОД: ИНТЕРВЈУ ЗА ЖИВОТНАТА ПРИКАЗНА (Дан П. МкАдамс, Северозападен Универзитет)

Проект: Е-МОТИОН – потенцијал на високо чувствителност (2018-1-PL01-KA201-051033)

Име/лозинка: Диана

Возраст: 22

Пол: Женско

Град/Земја: Букурешт / Романија

Професија: Уметник

Воведни коментари

Ова интервју се однесува на историјата на вашиот живот. Сакам да ве замолам да ја играте улогата на раскажувач, кој зборува за сопствениот живот, да раскажете приказна за сопственото минато, вашата сегашност и што очекувате во иднина. Вашата приказна треба да каже колку сте слични со другите луѓе и колку сте единствени како многу чувствителна личност.

Целта на интервјуата е да соберат разни животни приказни од повеќе чувствителни луѓе. Интервјуто ќе се состои од неколку дела.

Мислам дека ќе уживате да учествувате во интервјуто. За повеќето луѓе тоа е позитивно искуство.

I. ЖИВОТНИ ПОГЛАВЈА

Сакам да започнете да размислувате за вашиот живот како книга што содржи приказни за вашиот живот. Сите приказни имаат свои ликови, сцени, херои и негативци. Приказната може да се состои од неколку поглавја. Размислете за вашиот живот како приказна која има барем неколку различни поглавја. Што се тие? Дајте наслов на секое поглавје и накратко опишете ја неговата општа содржина, и накратко да сумирате постапката на секоја од нив. Може да создадете колку што сакате поглавја, но предлагам минимум две или три поглавја, а најмногу седум.

Поглавја 1. *Да почнеме од почетокот*

Мислам дека едно од најформативните и најважните искуства во мојот живот е она што немам начин на помнење. Останувам само на прераскажувањата за тоа, од трите различни перспективи на моето семејство. Веднаш откако се родив имав проблеми со јадење, и, иако не изгледаше како нешто навистина тешко, бебињата се кривки ситници и најдобро е сè да се третира сериозно. Како и да е, во болницата во која бев се одлучи да ме одведе на интензивна нега без претходно да ги известат моите родители. Приказните се разидуваат, бидејќи се сеќавам дека во одреден момент слушнав дека мајка ми заврши со друго бебе за некое време, за кое веднаш препозна дека не сум јас. Завршив во друга болница, со интравенска перфузија. Бидејќи не беше детска болница, медицинската сестра имаше проблем да ја лоцира малата бебешка вена во мојата рака, па лекарите мораа да ми ја исечат раката за да ја пронајдат. Сè уште ја имам лузната, многу видливо на раката. Откако родителите ме доби, тие отидоа директно дома.

Тоа е можеби една од најинтересните работи што ми се случија, и се чувствувам чудно, откачувајќи се да се потпреме на раскажувањата на другите луѓе за ваков важен настан во мојот живот. Но, она што остана од тие приказни, беа работи што ме инспирираа за цел живот. Една од најважните работи што ја паметам е начинот на постапување на татко ми, наводно соочување со медицинска сестра една повисока глава од него и на крајот откривајќи каде сум преку неговите врски. Ми даде силна идеја за тоа каков тип на човек треба да бидам, самоуверен, не плашејќи се да станам и да се борам за моите најблиски, но доволно лукав за да имам формирано врски каде и да одам. Тоа е она што го почитувам во него до денес.

Но, јас бев еден поинаков вид на личност.

Поглавја 2. *Едно дете - никој не го забележа толку многу*

Од приказните на мојот родител за мене како дете и моите спомени од градинката, бев тивко дете. Летував во куќата на мојот братучед, каде што живеам сега, само со баба

2

ми. Мојата главна пријателска група беше тука, на улица што имаше чудна концентрација на деца на моја возраст или помлади. На крајот ги направивме правилата за мојата омилена игра, што за нас во тоа време беше тешко да се опише, но сега со сигурно можам да кажам дека тоа беше само играње со улоги. Научив дека повеќе деца играат улоги како делови од семејство, но не бевме толку заинтересирани за тоа, туку за пресоздавање приказни што ги видовме во цртански филмови и филмови и поставување свои вртења на нив. Тогаш научив дека уживам најголемо уживање во создавањето, во работењето на умот со вакви приказни, во користење на резервна хартија од канцеларијата на баба ми за да ги цртам истите работи, повторно и повторно.

Два-три месеци откако започнав во училиште, ги сменив домовите и училиштето и дојдов да живеам трајно таму каде што сум сега. Му се бунев на изборот многу долго време, како да не живеам повеќе во станбен блок и имав прекрасна градина за играње, како и пријатели на моја возраст, тоа беше сепак мојот дом од детството од кој бев однесен. Се секавам на жешките летни попладне во тој стан, без крај, неподносливо досадно. И сепак ми недостигаше. Но, сега морам да признаам дека сум среќен што се преселивме овде.

Поглавја 3. Она што не би го дала за четири години

Споменав дека бев преселен во мојата прва година на училиште. Ова не беше прв пат, и сигурно не беше последен пат што ќе се случи. Јас исто така, сменив градинки и, на крајот, не успеав да поминам цели четири години во која било образовна институција. После тоа се преселив во петто одделение, затоа што моите родители сметаа дека треба да одам во подобро училиште, и сè уште мислам дека до денес, не згрешија што ме откорнаа од мојата група со пријатели, од луѓето што ги познавав и од училиштето оддалечено десет минути од мојата кука. Наместо тоа, одеднаш, морав да патувам половина од градот сам, во доцните часови. Немаше начин да се надмине тоа незадоволство, дека завршив со странци кои доста се познаваа веќе меѓу себе. Токму таму, против тој социјален предизвик и против ненадејното зголемување на училишната работа, започнав понатаму да се повлекувам.

И тогаш дојде средно училиште, со подеми и падови во откривањето на растечкиот внатрешен свет и со тие комплицирани врски. Но, работите се смирија кога го преминав тоа и се разбудив за време на Божиќната одмор, сакајќи да одам на уметнички колеџ. Притисокот да се донесе одлука за иднина, да се излезе на отворено и да се пронајдам во животот, не беше нешто во што многу уживав. Но, се возбудив, одеднаш, помислата дека можам да ги доведам во живот моите мисли и за многу невообичаен момент во мојот живот, бев убеден дека можам да ги пребродам сите тешкотии што ми претстојаа при добивање таму. Никогаш не се вратив на второ претпоставување дека, дури и откако решив дека не би сакал да правам пари од мојата уметност.

Поглавја 4. Стравот од отворени води

По завршувањето на факултетот, седев на мојата прва работа една година. Требаше да добијам многу бргу потоа, но го повредив коленото и не можев да одам до другата страна на градот. Се откажав што побрзо, што побрзо што можев, плашејќи се од тоа што значи работа. Се плашав дека не би можел да го сторам тоа правилно, плашејќи се од сопствените реакции.

Она што му помогна беше тоа што најдов мотивација, бидејќи со нетрпение очекував да продолжам со друг колеџ, да научам повеќе за светот и да најдам нови патишта што би можел да ги изодим во иднина. Имам намера да учам географија, поточно за време и клима. Звучи како да нема многу врска со моите претходни интереси, но е дел од мојата потрага да дознаам повеќе за светот и да ги разгорам моите креативни заложби.

II. КЛУЧНИ СЕЌАВАЊА

Сега кога скициравте преглед на поглавјата, би сакал да се фокусирате на неколку важни спомени од вашата животна приказна.

Сеќавање #1

Детството

Од приказните на мојот родител за мене како дете и моите спомени од градинката, бев тивко дете. Не конкретно послушен, но ако не го послушав тоа не беше да предизвикам немири, туку само да си земам мали задоволства за себе - крадење бонбони и бркање низ фиоки што не требаше да ги разгледувам. Пријатели што би ги стекнал само ако дојдат кај мене, и јас не бев воздржан, едноставно никогаш не ги направив првите чекори сам, а тоа беше нешто што продолжувам да го правам до денес.

Ако имаше нешто што би го сменила во тој период од мојот живот, тоа не беше движењето. Би сакал моите родители да поминуваа повеќе време дома. Толку малку беа можностите што требаше да ги направиме работите заедно, особено тогаш, кога нивната врска сè уште беше добра. Тие секогаш беа многу горди за мене и сметаа толку многу за мене што можеби ги поставија своите очекувања малку превисоки. Ме сметаа за попаметен од другите деца на моја возраст и ме испратија на училиште на шест години, што ме правеше скоро една година помлада од повеќето соученици, во секое време. Ќе помислите дека ова не е голема разлика, но сите мои долгогодишни пријатели завршија се како во иста година како мене. Бев горд на она што моите родители го сметаа за мене и на фактот дека бев прилично памен меѓу моите врсници, но најмногу од сè бев горд на приказните што можевме да ги создадеме заедно.

Сеќавање # 2

Училиште

Никогаш не бев во можност во удобно да одговорам на час и чувствував страв и стрес кога ми се постави прашање. Иако не ги разбирав, се потпирав на моите разговорни

5

соученици за да ги решам прашањата, пред да имам можност да се нагласам дека го знам одговорот. Мислев дека е доволно добро за мене ако знаев дека сум во право. Но, тоа ме направи уште една срамежлива, повлечена девојка која многу ретко привлекуваше внимание, и ако таа го стореше тоа, затоа што некој конечно се обиде да ја исмејува. За среќа, тоа се случуваше многу ретко, но исто така значеше и дека не привлекував внимание од луѓето со кои сакав да поминувам време.

Формирањето на врските беше најтешкиот дел од тој период. Ако има нешто што би сменила, би сакала да започнам со терапија пред да завршам со такви видливи лузни. Но, за оние пријателства што беа успешни, тоа е она што најмногу ми е драго што го постигнав во ова време.

Сеќавање # 3

Стручна работа

Дури и сега, откако се навикнав на мојата сегашна работа, честопати се стресовав за тоа која ќе биде мојата следна задача. Дали ќе можам да го сторам тоа? Дали би имал лут клиент кој ќе ме бара да брзам да направам нешто што не знам со сигурност како да ја направам? Изгледа дека другите мои колеги ги немаат овие проблеми и повеќе се занимаваат со тоа дали да направат подобра работа или што е можно повеќе да заштедат од работата. Барем можам да се гордеам со тоа што се трудам најдобро што можам да им помогнам на клиентите кога можам, дури и ако мојата плата може да погоди затоа што поминувам премногу време со секој од нив. Тешко е да се каже кога сето ова ќе се подобри, но, засега, можам барем да се управувам со тоа и да се обидам да изградам самодоверба. Иако не би имал ништо против да имам повеќе луѓе на кои треба да се потпрам во овој период од мојот живот, да го направам малку слободното време што го чувствувам многу повредно.

Сеќавање # 4

Моето семејство, пријатели, најблиски

Во средно училиште, како тинејџер, и со позадината на мојот семеен живот распарчена со разводот на мојот родители, тоа сигурно ќе ми заврши лошо. Конечно најдов луѓе со кои навистина имав многу заедничко и со кои многу сакав да бидам пријател. Премногу, како што открив дека имав способност да формирам многу нездрави врски, да се држам до личност што ми даде нешто што никој друг не го стори. Внимателно внимание на моите приказни, на мојот постојано растечки внатрешен живот. И затоа сакав повеќе, иако немаше повеќе што да се дава. Сите во нашата група имаа премногу комплицирани тинејџерски проблеми, кои тешко се разбираше и решаваше во тоа време, а можеби и чувствував дека преостанува уште многу малку за мене. Во тоа време се свртев кон самоповредување, обидувајќи се да се убедам себеси дека имам за што да се жалам, бидејќи не можев правилно да го идентификувам изворот на моите таги.

И мислам дека она што најмногу го ценам во врските е луѓето да бидат лубопитни и да го прифаќаат мојот внатрешен живот. Откривав дека многу поверојатно е да го склонам распоредот за други луѓе, да бидам достапен за нив и да се чувствувам непропорционално повреден кога не се во можност да го сторат истото. Исто така, ми се чини дека не ми треба толку многу простор како на другите луѓе, и тоа го отежнува одржувањето на многу врски.

Секавање # 5

Во љубов со светот

Честопати се менувам помеѓу пишување и цртање, обидувајќи се да ги исполнам моите идеи и да ги оживеам што е можно повеќе. Открив дека изворот на мојот креативен погон е фасцинацијата што ја имам во околниот свет, начинот на кој светлината е различна од еден во друг ден, постепено поминуваат суптилните промени на годишните времиња. Колку мали гестови можат да бидат важни и значајни. Имам за цел, во моето срце, да оживеам нешто што е добро како и наједноставните работи во животот.. Тогаш

ми е чудно што најголемото задоволство го добивам кога некој друг ужива во мојата работа, кога ми дозволува долго да разговарам за тоа. Тоа е најважната форма на приврзаност што можам да ја добијам од некој друг.

III. ТЕМА

Мислам дека тоа била и ќе биде движечка сила зад мојот избор. Дали ми нуди можност да го доживеам светот на начин на кој можам да пишувам, на којшто можам да илустрирам? Се обидувам да изградам своја приказна и да сфатам во каков карактер сакам да еволуирам, бидејќи ја балансирам со ресурсите што ми се потребни за да продолжам со приказната.